

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.
Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

«JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL.»

Krisztus az igazi engesztelés! Azért igazi, mert egészen tökéletes. Igazi, mert a mennyei Atyának legkedvesebb. Ő a legtökéletesebb ember és még hozzá Isten is. Isten önmagát látja benne és az egész emberiséget. Ez az engesztelő egészen engedelmes a halálig, sőt a kereszthalálig. Minden tekintetben eléri a felső fokot, a «legeslegjobban» teljesít mindent, ami a Megváltó fogalmából következik. Azért *nincs is engesztelés másképp, mint Jézus Krisztus által.*

1. Tulajdonképen *Ő tett eleget előre minden bűnért.* «Valóban a mi betegségeinket Ő hordozta» — s a mi fájdalmainkat Ő viselte; és mi őt szinte bélpoklosnak tekintettük, az Istentől megvertnek és megaláztattnak. Pedig Ő a mi gonoszságainkért sebesített meg, a mi bűneinkért törött össze; a mi békességünkért van rajta fenyíték, az Ő kék foltjai által gyógyultunk meg. (Iz. 53. 4—5.) «Halála egyszer és mindenkiért való halál volt a bűnnek.» (Róm. 5, 6.) «Valamennyiért meghalt Krisztus, hogy azok is, akik élnek, már ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.» (Kor. I. 15, 3.) Az IsteneMBER a legnagyobb hőse, a legnagyobb jötevője az emberiségnek. Csak Ő tudta megtenni azt, amit az egész világnak feladata és szükségessége volt, és teljesítette, megoldotta azt a feladatot. Valóban a legfölségesebb szerep! A legeragadóbb látvány az önmagát érettünk feláldozó Krisztus! Ennek az önfeláldozásnak engesztelő ereje végtelen! Az egész világ — az egész emberiség, a mult jelen és jövő beláthatatlan keretei között Őbenne találja meg az engesztelést a bűneiért. Minden bűnbocsánatnál ennek az Engesztelés-óceánnak a zsilipjei nyílnak meg és ömlik az elégtétel olyan mértékben, amilyenben szükség van rá, anélkül azonban, hogy kimerülne. Az, Engesztelés-óceán fölötté úszik a bűnös világ fölött és beleesnek, végtelenségében ártalmatlanokká válnak az Isten «haragjának» «villámai». A mi Urunk Jézus Krisztus által mindez!

2. De a mi engesztelésünk sem történhet másképp, mint Ő általa. Amint minden képességünket Istentől kaptuk, az engesztelés minden formájában is az *Úr Jézus Krisztus engesztelése kel életre.* Azt mondhatnók, hogy az Engesztelés-óceán egy erecskén (kegyelem!) át mint kicsi forrás kibuggyan a lelkünkbe és hogy ez megtörténhet, ez a mi érdemünk, mert akarjuk s ezzel az akarással bekapcsolódunk Krisztus engesztelésébe. Amikor mi engesztelünk, akkor a mi engesztelésünk a Krisztusé ugyan, de miénk is annyira, mint a bor, mely a szőlőtőkéké ugyan, de miénk is, ha mi voltunk a művelői és a mi poharunkban csillog a vendég előtt. A mi engesztelésünkben a mennyei Atya mindig ráismer a szőlőtőre is, meg a szőlőműnkásra és szőlősgazdára is.

Éljük bele magunkat oltáregyleti hivatásunkban a Krisztussal való közöségbe! Hiszen az oltárisztenségi központban találkozunk az egész oltáregyesület minden engesztelése és onnét emelkedik az égbe a mi Urunk Jézus Krisztus folyton felszálló engesztelésében jelenve meg a mennyei Atya előtt. Ő mibennünk és mi Őbenne! Mindig! Szenvedésben, halálban és feltámadásban egyaránt.

Mátrai Gyula dr.

Ha nehéz elhatározunk, kiknek nyújtunk alimizsnát, adjunk legelőször a vagyonatlan vakoknak és a szegény betegeknek. Ezek a legszánandóbbak.

AZ ISMERETLEN KANTER.

Nem arra a generációra gondolok, amelyik számára Kanter a múlté, mert sohasem látták, nem hallották. Kanter halála óta 22 év telt el, ami a mai idők szörnyű sodrában óriási idő, tehát természetesen adódik már egy réteg, amelyik csak emlegetésből ismeri ezt a rendkívüli embert. De akik még személyesen csodálták tüzes apostoli buzgóságát, hallgatták lelkes beszédét, élvezték gondos lelki vezetését és szívták eucharisztikus rajongását, azok számára is csukott maradt Kanter benső énje. Alapjában véve zárkózott, szerény természete mindig elterelte magáról a figyelmet. Magáról, küzdelmeiről senkinek se beszél. Szerette; lelkeket úgy mint kevés pap, de földi barátságokat még a legnemesebb értelemben se kötött.

Az ő helyében más ember típusa lett volna a hipochondernek. Hiszen állandóan betegeskedett. Gyermekkorában súlyos tifusz viharzott el felette és ez a betegség végleg nyomot hagyott fizikumában. Rengeteg baja volt a gyomrával. Mikor úri módon látta el a vendégeit, kiket szinte az utcáról vonszolt be, ő alig nyúlt ételhez. Ebben gyenge egészsége és szigorú aszkézise egyaránt gátolta. És mégsem lett csupán egészségét féltő és gondozó kényeskedő valaki, aminővel sokszor találkozunk az életben. Kantert a lélek vitte. Charizmatikus ember volt. Szentek iskolájából való. Pap, ki mélységesen lelki életet élt, egészen Istennek élt, de nem rejtőzött az önaszkézis önző magányába, hanem minden agilitását, fáradhatatlanságát az embereknek, a lelkeknek szánta. Természetének alapvonása volt a munka és tevékenység, lélkének eltökéltsége pedig az Istennek való élés. De ez nem ment úgy magától. Ha nem is járt damaszkuszi úton, mint Szent Pál apostol, de harc nélkül neki se adta az Úr azt, aminek gazdagságából pazarul juttatott ezeknek.

A fiatal Kanter erős lelki harcot vívott. Naplójegyzetein át-át viharzik egy-egy krízis küzdelme . . .

Hiszen egészen idegen, pogány világ vette körül. A demokrata szabadkőműves Budapest, az ő fiatal éveinek Budapestje, erős kísértést jelentett számára is.

A papság se járt valami különös hitbuzgóságnak az útján. Szerzetesek akkor alig voltak még a fővárosban . . . A liberális fénykor ideje volt ez, amikor a közélet — mint a nagy Prohászka mondta — teljesen ellaicizálódott, elvilágiasodott. Hősiesség kellett akkor egy külön, emelkedett lelkiség életét élni. Kanter naplójegyzetei, lelkigyakorlatai, feljegyzései tanúsítják, hogy lelke gigászi harcot vívott hogy teljesen és maradéktalanul Isten útján maradjon, a lelkekért dolgozzék.

Lelkének krízisét csak fokozta az, hogy nehezen találta meg a lelkipásztorokodás azon útját, amelyen haladnia kell. Eleinte úgy látszik, hogy az ifjúsági pasztoráció az ő terrénuma. Teljes erővel nekiveti tehát magát a hitoktatás és ifjúsági nevelés problémáinak. Irodalmi úton is harcol.

De a Gondviselés megjutalmazta buzgóságát, lelke vívódását és belesodorta az oltáregyesület, az Oltáriszentség dicsőségének műveibe, ami nemcsak feloldotta Kanter lelkületének minden feszültségét, megoldotta minden problémáját, hanem megadta neki a tisztán látható célt, az Oltáriszentség dicsőségét.

Kanter a homályból kilép a napfénybe. Kanter lelke az Oltáriszentségben fel szabadul; bár nem költői lélek, mégis a költők fenkölségével, vagy a próféta elhivatottságával ismeri fel hivatását: a legméltóságosabb Oltáriszentség különös szolgálatát.

Az ismeretlen Kanter ezen az úton lett ismertté, országos hírűvé, a Gondviselés hordozójává, az eucharisztikus század magyar apostolává.

Dr. Tiefentaler József.

EGY PÁPAI MISE EMLÉKEI.

(Római élmények.)

*„A forró déltől északraig
Hullámszik a szép dalfolgam,
Isten! Áldd meg a pápát!
Népek, királyok Atyját.»*

(Mindszenty.)

Verőfényes húsvétvasárnapra virradt az örökváros. Ünneplő feketében hívők serege özönlik a Szent Péter-be, tán nem utolsósorban azért, hogy egy Szentet lásson a pápai trónon, de mindenesetre látni akarja a «Köszalat», Kinek hatalma tartja fenn az Egyház lüktető életét. A pápai katonaság alig győzi az igazoltatást s barrikádokkal igyekszik a tolongást megakadályozni.

Bent az előcsarnokban felsorakozott már a nemesi testőrség színpompás egyenruhában: vörös zubbony — rajta díszes vállvető —, fehér nadrág, fekete csizma simul rájuk, oldalukon drágaművű spádé (díszkard), fejükön aranyozott sisak kócsagtollal; e sisakon 1925-ben még fekete gyászfátyol lengett, az elrabolt pápai államot gyászolva. A bazilika főhajójában a pápai csendőrség tartja fenn a rendet, impozáns fekete öltönyükön bordó sujtás, a jellegzetes háromszögletű tollas Napóleon-csákóban vannak, tisztjeiken pazar fehérbőr vállrojt, s óriási medvebőr-kucsmájukban járkálnak, mindenkit útbaigazítva. A kupolát tartó pillérek körül hatalmas tribünöket emeltek, rengetegen szoronganak rajtuk, sőt a tribünök felett az oszlopokban levő szobrok körül is tömérdek pap helyezkedett el. Szent Péter konfessziója körül áll őrt a svájci gárda, acéllemezzmentéjükön acélvért feszül, acélfővegükön piros toll, a kék-sárga csíkozott nadrágot vörös harisnya s fekete csatos cipő egészíti ki. Kezükben villogó alabárdal bizonyos távolságra állnak egymástól, mozdulatlanul, akár egy középkori szobor. A főhajó két oldalán is padok két sorban — zsúfolva emberekkel — közöttük szabad út a közönség részére. A pápai oltár felett a mennyezetten négyszögben pár villanykörte ég, a napsütésben ragyogó bazilikának ma ez az egyetlen kivilágítása. Mindenütt a fő- és mellékhajókban zsiabong, cseveg, mosolyog, boldogan örül a nép.

A várakozás izgatott moraja hirtelen elcsendesül. A bazilika órája kilencet üt, s ezernyi szempár néz a bejárat felé. Jönnek már! Elindul a festői díszmenet, amely Őszentségét kíséri. Elöl sötétvörös köpenyben egy szertartásmester selyem marschallbotot hordoz, utána a Vatikán kormányzósági hivatala, elegáns fekete kosztümjükön drágaköves csatok, a nyaknál dús, bodros csipkegallér. Majd a férfiszertartásrendek generálisai jönnek, aztán a világi titkos kamarások fekete bársonyköpenyben, kezükben baret (kalap), utánuk a Szent Péter-bazilika gyónatói, majd a résztvevő titkos kamarások skarlátszínű tunikában. Végeláthatatlan sorokban jönnek a színesbőrű kispapok, apostoli protonotáriusok, apátok, püspökök, a sokszáz főnyi papság mind fehér dalmatikában, fehér pluviáléban, fehér mitrában. Itt ott néhány keleti szertartású főpap, ők sárga atlaszköpenyben vannak, fejükön kisebb koronákkal, selyempárnákon a pápai jelvényeket viszik. Az egyes papi csoportokat megszakítják az égetett vörös bársonyba öltözött lakályok. Feltűnnek a vatikáni kanonokok, majd az érsekek remek palliummal, már a bíborokok jönnek, mindegyik a maga káplánjával, uszályhordozójával.

Egyszerre felzúg az üdvrivalgás, tapsvihár, most hozzák a finom damaszt ruhás palefrenierók (székvivők) a sedia gestatorián XII. Pius pápát, ötvenezer ember kalapja, kendője, karja lendül a levegőbe s a bejárat feletti erkélyen kürtösök ezüstharsonákon fújják Silveri álomszép pápai indulóját. Leírhatatlanul

fenséges a kép, amely Őszentségét körülveszi, a számtalan pápai dignitárius az anyaszentegyház évszázados történelmi hagyományának pompájában, a trónszék körül ott halad a nemesi testőrség sűrű sorokban, nyomukban vasrudakon gyönyörű toll-legyezőket visznek. Öt fenn pedig, a Sedián (trónszék) az «Angelicus Pastor», áttetsző alakjára ráhull az arannyal átszőtt casula, fején tündöklök a gyémánttal, smaragddal, rubinttal övezett tiara, áhítatos összeszedettséggel mélyen kihajol a trónszékből, fogadja a feléje áramló hódolatot, percekig nézi a lelkeket, hagyja, hogy Őt is nézzék, hiszen azért seregletek ide gyermekei mindenünnen. Aztán felemelkedik az átlátszó halovány pápai kéz — megcsillan rajta az ametiszt-köves halászyűrű — és áldást ad a néptömegre.

A Szentatya bevonulása negyedórát tartott, s ezalatt az ünneplés csak akkor csitult el, mikor Őszentsége pár pillanatra a Capella del Sacramentóba vonult adorációra. Tíz óráig a papság váltott karokban a breviárium húsvéti óráit imádkozza. Most mindenki feláll! A Szentatya mintegy ötven püspök, prelátus kíséretében lejön a szentélyből, megkerüli a confessiót, felmegy a pápai oltárhoz s megkezdi a szentmisét. Ekkor, mintha az angyali karok szólalnának meg, felharsan a Capella Sixtina kórusa, egekbe szárnyaló hangok zengik Palestrina: «Tu es Petrus»-át. Ó, micsoda crescendók és pianók; issza a lelkünk az egész szentmise alatt a magasztos énekhangokat. Egyik oszlopnál ráccsal elzárt tribünön ül az énekkar, de a rácson át is tisztán kivehetni dirigensükkel őket. A pápai oltár előtt kb. a negyedik sorban ülök, velem tehát szemben misézik a Szentatya, s jól látom, amint finom alakja elsuhan, megfüstöli a drága brokát antependiummal bevont oltárt, amelynek minden ékessége Szent Péter és Szent Pál kis aranyozott szobra és a vörös-kék motívumokkal díszített sajátosságosan szép gyertyák. Evangéliumkor a Szentatya beszédet mond a szentély felé fordulva, de amit a bazilikában mindenütt hallani, mert az oszlopokra hangerősítők vannak felszentelve, — Krisztus feltámadásáról, s a lelkek békéjéről beszél. (Folyt. köv.)

Dr. Weninger Antalnak három művét: **Szellem és egészség** (33 fejezet), **A gyógyítóművészet új irányai** (31 fejezet), **Orvos a lélekért** (21 fejezet) jelentette meg Vörösváry könyvkiadó (Budapest, IV., Múzeum-körút 13.). A könyv kritikái általános elismeréssel adóznak a szerzőnek, aki a legkényesebb kérdésekről találóan, világosan és dogmatikailag is kifogástalanul beszél. A legértékesebb úttörőművek közé tartozik Weninger dr. három kötete, amelyben kitűnő készültség, a szakember és hívő harmonikus művét csodálhatjuk és iktathatjuk legjobb értékeink közé. Találunk benne tudományt és világosságot olyan kérdésekben (házasság, biológia és Eucharisztia, éljünk okosan stb.), amelyek bennünket nemcsak érdekelnek, de régen vártuk reájuk azokat a feleleteket, melyeket Weninger dr.-tól most megkaptunk. Nagyon melegen ajánljuk!

Kovács Sándor: **Egy lelked** címen megírt «beszélgetéseit az élet megszenteléséről» adta ki a *Szent István-Társulat*. Népmisziókra emlékeztető tónusban, szerzőnek csodálatosan folyékony előadásában, bámulatos életismeretéről, olvasottságáról tanuskodó műben gyönyörködhetünk, ha e könyvet elolvassuk. Az élet «értelme», «A bemocskolt élet», «Aki Krisztus helyett áll», de a többi is olyan klasszikusan népies fejezetek, amelyeket csak élvezettel és utána a legnagyobb lelkihaszonnal lehet olvasni. 384 lapos vaskos kötet. Kitűnő lelkiolvasmány és előadásanyag. Katekézis és nagyszerű példatár! Szívvel ajánljuk az egész országban ismert volt A. C. titkár kiváló könyvét.

IMASZÁNDÉKUNK

A folyton égő áldozat.

Az égen a Napban rakott a Teremtő mérhetetlen nagy tüzet. A Nap évezredek óta ég és ontja világító és melegítő sugarait a Földre és a többi égitestre. Olyan hatalmas és olyan fenséges, hogy a kinyilatkoztatás nélkül szűkölködő ember leborul előtte és Istenként imádja, áldozatot mutat be neki és kétségbeesett rettegésben van, amikor a nap hosszabb időre eltakarja arcát. De mi is szeretjük az Isten Napját, „melyet Ő felkelt a jókra és gonoszokra” egyaránt, melyről tudjuk, hogy a jó Isten eszköze a nagy természet életének fenntartásában.

A földön is van Nap! Ez a léleknek világít, a lelket melengeti és életét élteni: *Ez a Nap az Eucharisztia!* Itt is a Teremtő mindenhatósága működött közre a végtelen isteni szeretettel, amikor „megalkotta” ezt a Szentséget, tüzet rakván benne a szeretet tengersok anyagával, amelynek mértéke végtelen. A kinyilatkoztatás boldog birtokosai keresik ezt a szerény ostyába rejtett Napot, élvezik a világosságot, a meleget, mely belőle árad. Sőt! Beleöltöznek a »Nap»-ba, amikor magukhoz veszik a szentáldozásban. S amikor ezt teszik, mindinkább eltelnek Krisztussal és elérik Benne a szellemet is, *a folyton égő áldozat szellemét.* Ennyit nem ad nekünk az Isten másutt sehol. Itt Önmagát is hozzánk viszonyítva adja: az Istenember Jézus Krisztusban és Őt is áldozat formájában, amint imád, dicsőít, engesztel és könyörög azokért, akik közül egy — és egyszerűen egyedül egészen kedves Fia a mennyei Atyának. Az Úr folytonos jelenléte folytonos szeretet rabsága. Szeretete kényszeríti Őt arra, hogy velünk legyen minden nap, a világ végezetéig. Folytonosan ég ez a szeretet! Olyan lángolással, mely az »égig ér!» Annyi fény van benne, hogy tőle nem látszik más a földön: Amikor az Isten az Eucharisziába tekint, olyan ez, mint mikor az ember a Napba néz s nem lát mást, Isten sem látja a bűnöket, mert az engesztelés fénye eltakar mindent. Érette tűr el Isten mindent! Azt a mérhetetlen sok emberi gonosztságot is, amely most tombol a világon. Az engesztelés fehér fényében tündöklő Krisztus mögött annyira »árnyékban marad» a bűn, hogy szinte láthatatlanná fakul s elég a tökéletlen bánat is, hogy a szentgyónásban ez a fakóság is töröltessék s a lelken felragyogjon Krisztus képe s rajta is örvendezzen a mennyei Atya, mert Ő is krisztusi és kiterjed rá is az imádás, engesztelés, könyörgés, melyet Fiában mindig megtalál.

Óltáregyesületi életünk is kapcsolódik be ezen folyton égő áldozatba! Több lesz benne az élet, az Élet forrása révén. Nagyobb lesz az engesztelő creje Krisztus engesztelése révén. Amikor mi engesztelő imádást vagy szentáldozást végzünk, ne akarjunk semmi mást, annyira, mint bevonulni Krisztus szenvedésének hézagába és az Ő érdemeivel egyesülvén jelenni meg Isten színe előtt. Így a tökéletlenségünk is tökéletességben fog ragyogni.

Óltáregyesületi hivatásunk az is, hogy ezt a folyton égő áldozatot hirdessük és hozzáférhetővé tegyük testvéreinknek is. Ha kell, kézenfogva vezessünk hozzá, ha kell, hát nézessünk bele ebbe a »Nap»-ba, hogy ne lássák élesnek, elviselhetetlennek azokat a képeket, melyeket az élet rajzol utunkra. Szemünk hozzá fog szokni ehhez a fényhez és »világosságában világosságot» talál. Imádkozzunk ezért! Hisz oly nagy szükség van rá!

VATELJES • BÜCSÜK

Április 2., április 3. (a szentsír ötszöri meglátogatásáért), április 4. (a Bruxellesben szentségtörő kezekkel átszúrt Szentostyák csodálatos sebei megjelenésének évfordulója), április 5-én kettő (húsvét és Szent Júlia címén) az egyéni imádási óra napján, a havi gyűlés napján (szentmise és szentbeszéd a feltétel) és egy tetszésszerinti napon.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Márciusban a központi házban állandóan csoportos lelkigyakorlatok voltak (azért nem volt terjesztőnöi és választmányi ülés), az utolsó héten pedig azok számára, kik egyetlen sem vehettek részt — az Örökimádás-templomban feketevasárnaptól virágvasárnapig minden este lelkigyakorlatos konferenciabeszédek voltak. Szónokuk ügyvezető igazgatónk, dr. Mátrai Gyula pápai kamarás volt. A munka — tekintettel közelgő kiállításunkra — serényen folyik. *Kiállításunk megnyitását Öminenciája vállalta.* Május 28-án nyílik meg és szokás szerint három napig tart. Ott fogunk látni mindent, amit szorgos munkával az oltáregyleti tagok adományából termelt a Központ.

Adomány. N. N. «férje emlékére» egy kelyhet készített azokból az ezüst- és aranytárgyakból, melyeket e célra a Központnak átadott. A kelyhet — az oltáregylet elbírálása szerint — egy szegény templom kapja.

Április az idén az egyházi év legfőnségebb ideje. Benne van: a nagy hét három utolsó napja, a húsvét, fehérvasárnap, Szent József pártfogásának és Szent Márknak ünnepe.

A nagy hét az oltáregyleti tagok számára a szentségi Úr Jézussal való együttérzés és fölséges átételek lehetőségeinek ideje, használjuk fel lelkileg mindjobban az alkalmakat, melyeket kínál.

Nagyszerdán este gondoljunk arra az Úr Jézusra, ki elküldi tanítványait, hogy készítsék elő a húsvéti lakomát, mely utolsó vacsorája a földön és a legméltóságosabb Oltáriszentség szerzésével kapcsolatos. Közelítsük meg az isteni Mester lelkét! Szenvedései küszöbén jön izzásba végtelen szeretete és fő vigasztalása, az Eucharisztiaának szerzése. Tartsunk egy kis vigiliát az Eucharisztia szerzésének nagy napja elé!

Nagycsütörtökön egy oltáregyesületi tag se maradjon szentáldozás nélkül! Lélekben — mint az apostolok — az Úr Jézus kezéből vegyük a Szentostyát és köszönjük meg azt, amit e szentségben az Úr nekünk adott: Önmagát az Istenembert és benne a kegyelmei forrását, az Istenbe öltözés, a vele való egyesülés (kommunió!) lehetőségét. A szentáldozásban tehetségeink és képességeinkbe bevonul Krisztus és Ő él bennünk — bennünk egész valónkban. Ennek megfelelően fogadjuk Őt, imádjuk, engeszteljük, szeressük jobban, mélyebben, igazabban és természetfelettibben, mint máskor!

Nagypéntek. Szentsíron fátyolos szentségtartóban az Eucharisztia! Miután áteltük a «kereszt fájának» misztériumát, ez a fátyolos Eucharisztia gyújtja meg lelkünkben újra a tüzet. Mint a próféta vízzel leöntözött oltáráról csodásan felszállott a tüzláng, az Úr halála fölött fakadt könnyeinkben is áttör ez előtt a szentséges fátyol előtt a fohászbán (— Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged . . .) utat találó hálás szeretet lángja és ég a szentsírnál, mint a halott Mester szobránál pislogó piros mécsek fénye, majd gyertyává, csillárrá erősödik és végül a napsugár fényzőnével hatol át a szentségtartó fátyolán, hogy felfedezze a memória passionis — szenvedése emlékében közöttünk élő Krisztust. Regnávít a ligno Deus! Uralkodni indult a keresztről Isten Fia, ez a pont nagypénteki szemlélődésünkön.

Nagyszombat feltámadás van! A halál fölött diadalmasodó Krisztust kísérjük egyedülálló érzelmek között. Olyan feltámadási szertartása, mint nekünk, nincs sehol a katolikus egyháznak. A Szentsírnál leveszik a fátyolt a szentségtartóról és ezt éneklő a pap reszurrekxi — feltámadtam. Majd a főoltárhoz vonulva ott háromszor — mindig emelkedtebb hangon — így folytatja: Paksz vobis ego szum Alleluja . . . Béke veletek, én vagyok, Alleluja. Szinte dramatizálódik előttünk a feltámadás története. Először csak egy szó «Feltámadtam!» Milyen szédtően nagy dolgot jelent ez az egy szó! Bizony, meg kell értetni! Az embereket kábultságukból fel kell rázni, azért köszönt újra az Úr: Béke veletek! Ne féljete! («nolite timere»), én vagyok, Alleluja. Erre jön a kiegyensúlyozottság és valóság harmonikus öröme, a «Feltámadt Krisztus e napon» magyar énekben hullámozva a feltámadási körmeneten. Éljük át! Örüljünk! Ez az igazi húsvéti öröm!

Húsvét napján és hetében «Győzelemről énekeljen» bennünk az egész világ!

Április 17-én Babura László kanonok, egykori oltáregyesületi ügyvezető igazgatónk halála évfordulója. Fél 9 órakor szentmise lesz érte az Örökimádásban.

A munkácsi róm. kat. Oltáregylet 1941. évi beszámolója. Közgyűlésünket 1942 február 11. vasárnapján tartottuk meg, mint minden évben. Minden hónap 11. vasárnapján reggel 7-órától délután 4 óráig tartunk közös Szentségimádást. Litánia után van gyűlésünk, választmány és tagokkal közösen. Szent József Oltalma ünnepe előtt kilencnapig ájtatosságot tartunk a kápolnában, mely a régi templomból maradt, s ezen mindennap más áldoz a szentmisére, nagyböjtben közösen végezzük a keresztúti ájtatosságot, farsangra ünnepélyesen tartjuk a háromnapos Szentségimádást — este szentbeszéddel. Körmenetekben testületileg vettünk részt. 11-ik vasárnap a templomban gyűjteni szoktunk.

Legszebb ünnepségünk volt ez évben az ádventben megtartott magasztos lelkigyakorlat dr. Mátrai Gyula országos ügyvezető-igazgató úr jóságos vezetésével, kinek gyönyörű elmélkedései és imái felrázták a lelkeket s eredménye volt, a 350 áldozás és a lélekemelő befejezéssel a tagok felújult buzgósága.

Dolgoztunk sokat, javítottunk állandóan. Csináltunk 20 drb kéztörölt, 40 drb kehelykendőt, falura adtunk 20 drb-ot, 2 új albát, 3 oltárterítőt, 4 ministránsinget, 4 drb lila stólat, 3 drb burzát, vettünk 2 drb beteglátogatáshoz aranyselelencét, 4 drb pulpitust és 2 vég vásznat. Beregszentmiklósi újtemplomba kelyhet aranyoztattunk 70 P-ért.

Befejezésül pedig a közgyűlés után a vezetőség szeretetlakomára hívta meg tagjait — tea és sütemény volt bőven —, de bővebben volt a szeretet, mely betöltötte az egész termet. Öröm és boldogság volt az együttlét, a megértés is valódi testvériségérzetük, hogy Isten köztünk és velünk volt valóban!

Fióköltáregyesület Remetekertvárosban. Március 1-én alakult meg a hívősvölgyi Remetekertvárosban 62 taggal az oltáregyesület fiókja. A gyűlésen dr. Bozsik Pál helyi igazgató ismertette az egyesület célját és alapszabályait. Elnöknővé egyhangú szavazással özv. Weincz Pálnét választották meg, pénztárosá Wollek Livia tisztviselőnőt, jegyzővé Szalay Ilona okl. tanítónőt nevezte ki. Elhatározták, hogy minden hó első vasárnapján d. u. 5—6 óra közt a szociális testvérek Szentlélek-kápolnájában közös imaórát, utána havi gyűlést, — minden hó első és harmadik szerdáján d. u. 4—6 óra közt a remetekertvárosi kat. napköziotthonban munkadélutánt tartanak. Megbízták a tisztikart, hogy húsvét után rendezze meg az oltáregyesületi teadélutánt.

Özv. Weincz Pálné elnöknő bejelentette, hogy Shvoy Lajos megyéspüspök pünkösdfőjén fogja felszentelni a remetekertvárosi Szentlélek-templomot, mely Budapestkörnyék egyik legnagyobb és legszebb temploma. A templom építésével egyidejűleg a remetekertvárosi hölgyek serényen dolgoztak a templom egyházi ruháinak előállításában. Eddig elkészült 10 miseing, 6 karing, 24 vállkendő, 16 corporale, 12 kehelytörölt, 24 lavabo-kendő, 6 palla, 11 méter oltárterítő-csipke s oltárterítőnek való feldolgozásra készen áll 20 m lenvászon, melyet a Triznyay-cég előkészítéséből még kellő időben sikerült beszerezni. A művészi értékű csipkéket készítették az elnöknő irányítása mellett: Cseri Gáborné, Desker Béláné, özv. Kehrer Gyuláné, özv. dr. Károlyi Gyuláné, Madarász Jánosné, Nagy Imréné, özv. Zandt Gyözőné, † Zadubánszky Irén. A varrást végezték: Karnitscher Jánosné és özv. Székely Péterné (Szentés), a fióköltáregyesület megalakulását gondosan előkészítő Székely Mária szociális nővér, remetekertvárosi óvónő édesanyja.

Április 22. Szent József pártfogásának ünnepe! Ő a magyar oltáregyesületnek külön védőszentje. 9 órakor ünnepélyes nagymise, délután 5 óra 15 percor szentbeszéd, felajánlásmegújítás és ünnepélyes áldás lesz az Örökimádásban.